

Abstrakt

Hlavním cílem této diplomové práce je provedení podrobné analýzy institutu posuzování vlivů záměrů na životní prostředí (EIA), který je v současné době jedním z významných právních nástrojů ochrany životního prostředí. Všechny určené, ať už soukromé, nebo veřejné záměry, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí, musí být podrobeny procesu posouzení jejich vlivů. Tento proces předchází povolení zamýšleného záměru.

V první části diplomové práce je věnována pozornost unijní právní úpravě, která je obsažena ve směrnici Rady 85/337/EHS, ve znění změn dle směrnic 97/11/ES, 2003/35/ES a 2009/31/ES (Směrnice EIA). Základním zdrojem v této části jsou početné rozsudky Soudního dvora Evropské unie, jež odráží především nesprávné transpozice jmenovaných směrnic do právních řádů jednotlivých členských států.

Druhá část diplomové práce je pak zaměřena na specifika české právní úpravy, která je upravena v zákoně č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších změn. Česká právní úprava posuzování vlivů záměrů je rozdělena do dvou zcela odlišných částí. V první části se postupuje dle zákona o posuzování vlivů a je zakončena nezávazným stanoviskem, zatímco druhá část (navazující řízení) je zakončena správním rozhodnutím a řídí se zvláštními právními předpisy.

Zásadním nedostatkem české právní úpravy je nedostatečně zajištěná možnost účasti veřejnosti na navazujícím řízení dle zvláštních právních předpisů. Z této skutečnosti vyplývá nesoulad české právní úpravy procesu posuzování vlivů s požadavky Směrnice EIA.

Na základě zjištěných skutečností a závěrů předkládám základní zásady, které je nutné dodržovat, aby byl zcela naplněn účel a smysl procesu posuzování vlivů záměrů. Česká právní úprava by tedy měla být patřičným způsobem změněna.